

„Gotovo še ne veste, da bo naš Matijček stopil v službo h Kalarju. Komaj sedemnajst let ima, pa bo že za volarja. Tekój se mi dobro zdi!“

„Kako je pa s Šimnom?“

„Šimen, ta je pa žival! Dela, pa veliko ne more. Gradiška še vedno je na njem!“

Beseda „žival“ ali pa še celo „živalica“ je v našem pogorju najnežnejši izraz ljubezni ali sočustva. Ko sem ta izraz vpeljal v slovensko povest, sem se moral s Stritarjem skoraj boriti, da mi ga ni črtal; pokojni Erjavec, ki je bil najmehkejša, pa tudi najplemenitejša slovenska duša, mi pa „živali“ v mojem „Tržačanu“ sploh nikdar odpustiti ni mogel. Niti Stritar, niti Erjavec me nista mogla predrugačiti: „živalica“ je naš najnežnejši izraz ljubezni ali pa usmiljenja! —

Luca se je odpravljala: „Vranja noga se sama ne požanje.“ Zopet je z žarečim obrazom ponovila: „To pa vama povem, tekój sem vesela, da pride fant h Kalarju!“

(Dalje prihodnjič.)

D fr. Jovita "je bila gotovo velika. Ko sva šla v goro, bog z je najin kralj o pota ~ regije. Fant taviar - ki bi bil fanton biti - mi je vrnit "živalica" danja poji: "fetaj to am" ar je bil Janko Glaser? De stvari je marave. Go pravica tonej mali storic pisatelj in teh vrstic,

Marec.

Sinjina hladna preko gor, planin
in v rezkem zraku vonj bregov skopnelih
in rezeke veter v travnih bilkah velih,
da do stržena gre in korenin ...

In cvete dren, iz tal puhti trpkost,
še divja in zelena — kot mladost!

